

HỒI 293

Nguyệt Dạ Thâm Đàm

C ho dù dốc tận hết cả ngôn từ, cũng không thể miêu tả được một phần vạn cái không gian vô tận và cảm giác tuyệt vời mà tiếng tiêu của Thạch Thanh Tuyền mang đến.

Nhạc khúc lần này hoàn khác biệt với lúc ở phủ đệ của Vương Thông hay trong động doi, nếu nói hai lần trước đó là tiêu nghệ siêu phàm nhập thánh thì lần này lại là lời giải bày từ tận nơi sâu thẳm nhất trong linh hồn, đặc biệt là sau khi Từ Tử Lăng biết được thân thế viết bằng máu và sự cam chịu của nàng.

Tiếng tiêu uyển chuyển mê hồn của Thạch Thanh Tuyền hoàn toàn không bị bất cứ thứ gì hạn chế, mà tựa như tiên âm trên trời, có thể liên kết vạn vật trong thiên địa, dẫn nàng tiến vào thế giới của giai âm, đồng thời cũng khiến người nghe đặt chân vào cấm địa tâm linh mà bình thường không thể đặt chân, không dám đặt chân bước vào.

Tiếng tiêu huyền ảo lạ thường, tựa như những đóa hoa tươi nở rộ xung quanh nàng, phá tan mọi ngăn cách giữa tiểu lâu với thế giới bên ngoài. Tiếng tiêu cao vút tựa như từ trên chín tầng trời cao truyền xuống, rồi chợt thấp trầm như vang lên nơi vực sâu dưới đáy biển, cao thâm khôn lường. Tiếng tiêu tựa như vạn mệnh cuốn chặt lấy tâm thần Từ Tử Lăng, mỗi tiếng nhạc đều khắc sâu vào một nơi nào đó trong tâm khảm gã. Âm và âm liền mạch như hòa vào nhau, hoàn toàn không có một tỳ vết.

So ánh với tiếng tiêu của nàng, thiên ngôn vạn ngữ đều trở nên trống rỗng. Tiếng tiêu mê hồn nhiếp phách làm những cảm xúc ẩn sâu nhất trong tâm hồn cũng bị triệu ra, khiến người ta không thể đè nén, không thể khống chế. Từ Tử Lăng ngây ngẩn nhìn nàng độc tấu, tựa như đang sở hữu tất cả mỹ cảnh tuyệt vời của buổi hoàng hôn, trong lòng dâng trào những đợt sóng ái mộ, không nén nổi tiếng thở dài cảm thán trước sự hoang mang và cô độc của bản thân. Gã tựa như một cánh chim lẻ bóng bay lượn giữa hoang nguyên bao la không sự sống. Trong thế giới thần bí vô biên vô tận mà tiếng tiêu tạo ra ấy, trí tưởng tượng của Từ Tử Lăng không ngừng mở rộng, nhất thời vượt qua cả giới hạn của sinh và tử, nhất thời lại như vĩnh viễn cũng không thể thoát ra khỏi mê cung tình cảm do chính bản thân gã sắp đặt.

Từ cái chết của Phó Quân Sước đến di ngôn của Tố Tố, cuộc đời tựa hồ như một cơn ác mộng dài không bao giờ dứt. Từng đoạn hồi ức trở đi trở lại trong đầu gã, tình cảm của gã và tiếng tiêu gắn bó chặt chẽ như cao thủ quá chiêu, kề vai sát cánh, dũng mãnh xông phá vào vực sâu vô hạn của tâm linh. Những tiết tấu rung cảm lòng người cứ vang lên thánh thót, trong suốt như những hạt nước long lanh trên lá sen, trời đất tối sầm lại, vầng tịch dương cuối cùng đã biến mất sau đường chân trời phía xa xa.

Thạch Thanh Tuyền chậm rãi cho ngọc tiêu vào lòng, thần sắc bình tĩnh, giống như tiêu khúc vừa rồi hoàn toàn không liên quan gì tới nàng vậy.

Ánh trăng xuyên qua kẽ lá chiếu vào cửa sổ, làm phần gương mặt hướng ra bên ngoài của nàng sáng rực lên một thứ ánh sáng thuần khiết, còn phần gương mặt hướng về Từ Tử Lăng lại chìm trong bóng tối, càng làm tăng thêm vẻ hoàn mỹ của những đường nét mềm mại của dung mạo nguyệt thẹn hoa nhường. Cửa sổ vuông vắn và thân thể thon thả đối lập với nhau, cùng với ánh trăng dịu dàng kết hợp thành một bức tranh tuyệt mỹ.

Tiếng tiêu u uẩn vẫn vang vang mãi không thôi trong đầu Từ Tử Lăng, trong lòng gã trào dâng một xúc cảm kỳ dị không thể đè nén, phải buột miệng thốt lên: "Khúc nhạc này của Thanh Tuyền cả đời này ta cũng không quên được!".

Trong lòng gã đang nghĩ về nàng, bất giác đã buột miệng thốt lên thành tiếng.

Thạch Thanh Tuyền khẽ cúi thấp đầu, dịu dàng nói: "Coi như huynh còn chút lương tâm! Đây là lần đầu tiên người ta toàn tâm toàn ý thổi tiêu cho một người khác nghe, tuy là không chỉ có mình huynh nghe, nhưng trong lòng người ta chỉ muốn thổi cho huynh nghe mà thôi".

Từ Tử Lăng thoáng ngạc nhiên, xong rồi lập tức nghĩ ra trong bảo còn có những người khác nữa, tự nhiên là phải có người nghe thấy tiếng tiêu từ trong tiểu lâu truyền ra, chắc hẳn cảm giác sẽ rất khác.

Thạch Thanh Tuyền quay mặt nhìn gã, chậm rãi nói tiếp: "Giải Huy và người của Giải gia trước nay luôn thỉnh cầu nô gia thổi cho họ nghe một khúc, nhưng Thanh Tuyền đều không đáp ứng, lần này đúng là nhất cử lưỡng tiện, vừa thực hiện lời hứa của nô gia với Tử Lăng, lại vừa hoàn thành tâm nguyện của họ. Chắc huynh cũng không để ý chút chuyện vụn vặt này đúng không?".

Giọng nói của nàng mềm mại ôn hòa, lúc nói chuyện hơi thở phả ra như lan như huệ, thanh âm ngọt ngào vốn đã tràn đầy cảm giác âm nhạc, hướng hồ trong một đêm trăng đẹp

như vậy, Từ Tử Lăng nào còn tính toán có phải một mình nghe hay không? Hơn nữa gã cũng không phải là hạng bụng dạ hẹp hòi, bèn buột miệng nói: “Tiếng ca của cô nương chán hẳn rất hay”.

Thạch Thanh Tuyền phì cười: “Thì ra Từ Tử Lăng lại tham lam đến vậy, đã được Lũng Tây rồi giờ còn đòi thêm Ba Thục nữa. Lại đây, ngồi đối diện với người ta được không? Thanh Tuyền muốn xem thật kỹ xem huynh là người thế nào?”.

Từ Tử Lăng dài người đứng dậy, mỉm cười ung dung nói: “Có phải cô nương muốn lấy răng trả răng, không cho tại hạ được trộm nhìn dung nhan tuyệt sắc, nên cũng muốn nhìn lại hay không? Có điều xin chớ nhìn quá kỹ, con người Từ Tử Lăng này khuyết điểm khắp nơi, chỉ cần lưu tâm một chút là có thể thấy ngay”.

Vừa nói gã vừa dịch người đến bên cửa sổ, Thạch Thanh Tuyền ngược đầu lên, môi thom khê vưỡn lên nói: “Huynh nói sai rồi. Phải là dùng mắt trả mắt. Cứ nhìn chăm chăm như thế, người ta làm sao mà tự nhiên được, suýt chút nữa là nhảy qua cửa sổ xuống dưới kia rồi đi thẳng về U Lâm Tiểu Cốc rồi”.

Từ Tử Lăng đứng bên cửa sổ, chỉ cần dịch lại một chút là có thể chạm vào thân người ngọc, gã cúi đầu nhìn xuống, gương mặt ngọc tựa như dung hòa cả bóng tối và ánh sáng đẹp đến không thể hình dung, đôi mắt sáng ngời bên dưới hai hàng lông mi dài mềm mại khẽ chớp chớp, mỗi khi cặp môi hồng mở ra, hai lúm đồng tiền lại xuất hiện trên má đào, chiếc cổ thon dài lại càng thêm quyến rũ, trắng tựa bạch ngọc.

Đứng nói chuyện với nàng ở khoảng cách gần như vậy, cơ hồ như nàng đang thì thầm bên tai, lại giống như những cơn gió nhẹ dịu dàng thổi bay những hạt cát li ti, Từ Tử Lăng lần đầu tiên trào dâng cảm xúc muốn ôm chặt một người khác giới vào lòng, hôn lên cặp môi uơn ướn dịu dàng.

Thạch Thanh Tuyền đột nhiên đưa tay đẩy lên cổ gã một cái, nói với giọng trách móc: “Mau cởi giày ra đi, đồ ngốc!”.

Từ Tử Lăng thẫn thờ giật mình chấn động, vụng về cởi giày, sau đó nhảy lên ngồi bên kia bậu cửa sổ, dựa lưng vào khung, thở dài nói: “Thì ra lại thoải mái như vậy!”.

Trăng sáng treo lơ lửng trên bầu trời đêm, vừa tròn vừa lớn, thiên nhiên thật thần bí và bao la, tất cả những chuyện này rốt cuộc bắt đầu từ đâu? Kết thúc vào lúc nào, hay là không có bắt đầu mà cũng chẳng có kết thúc? Thanh âm của Thạch Thanh Tuyền như rót vào tai gã: “Người ta thích đêm, nên không thích ngủ, hoàng hôn sâu thẳm qua đi, kể đó là

một sự tĩnh mịch vĩnh hằng, có thể là trời sao rạng rỡ, hoặc là đêm mưa gió bão bùng, hay trăng sáng đầu non... cảm giác đó thật đẹp". Từ Tử Lăng đang ngẩng đầu ngắm trăng, chậm chậm quay mặt lại nhìn nàng, chỉ thấy mỹ nhân đang chăm chú nhìn lên trời đêm, trong lòng chấn động thốt lên: "Thanh Tuyền thật đẹp!".

Thạch Thanh Tuyền bình tĩnh đón nhận ánh mắt gã, khẽ thở nhẹ nói "Đây là lần thứ hai huynh nói những lời khinh bạc với người ta rồi nhé!".

Tuy nói gã khinh bạc, nhưng ngữ điệu của nàng lại không hề có chút nào là trách móc, ngược lại khiến cho Từ Tử Lăng cảm thấy nàng đã khắc ghi lời tán mỹ của gã ở động dơi ngày trước.

Nhưng gã lại không biết nên trả lời nàng thế nào.

Thạch Thanh Tuyền cúi đầu, nhìn cây ngọc tiêu gác trên đùi, nói với giọng rất nhẹ nhàng, cơ hồ như thì thầm bên tai gã: "Người ta sợ lắm!".

Từ Tử Lăng ngạc nhiên: "Sợ gì?".

Thạch Thanh Tuyền ngước mắt lên lườm gã một cái rồi nói: "Tất nhiên là sợ chính bản thân mình rồi, lẽ nào lại sợ huynh? Đồ ngốc!".

Từ Tử Lăng tuy không phải thân chinh bách chiến trên tình trường như Hầu Hi Bạch, song thủy chung cũng là người nhạy cảm, làm sao mà không nhận ra Thạch Thanh Tuyền có tình ý với mình? Trong lòng gã nóng bùng, suýt chút nữa thì không cầm lòng được mà rướn người lên hôn nàng một cái. Có điều vừa nghĩ đến phong cách hành sự đặc biệt, cao thâm khó dò của nàng, gã liền cố áp chế xung động trong lòng, tự nhủ nếu cảm giác của mình sai lầm thì hậu quả e rằng thật khó lường! Chỉ thấy gã thở dài một tiếng nói: "Bản thân mình thì có gì mà đáng sợ chứ?".

Thạch Thanh Tuyền nhoẻn miệng cười ngọt ngào, tinh nghịch nói: "Thứ cho Thanh Tuyền làm khó huynh một chút, nếu Từ huynh chịu thành thật trả lời một câu hỏi của Thanh Tuyền, có khi người ta sẽ nói bí mật này cho huynh cũng nên".

Từ Tử Lăng say đắm hưởng thụ cảm giác ở bên người ngọc, nhưng đồng thời cũng vẫn cảnh giác, Thạch Thanh Tuyền tinh quái thế nào, gã sớm đã được lĩnh giáo từ trước, có điều bên ngoài gã vẫn tỏ ra không có gì, thản nhiên nói: "Xin Thạch tiểu thư tứ giáo!".

Thạch Thanh Tuyền lườm gã một cái, hồ hững hờ: "Có phải huynh đã động lòng với Sư Phi Huyền rồi không?".

Từ Tử Lãng thất thanh thốt lên: “Hả?”.

Song mục Thạch Thanh Tuyền sáng rực lên, hai hàng lông mày lá liễu khẽ chau lại: “Chỉ xem huynh mượn có không nghe rõ để kéo dài thời gian là Thanh Tuyền đã biết đáp án rồi, Tử Lãng huynh không cần nói nữa!”.

Từ Tử Lãng đỏ bừng mặt, cười ái ngại nói: “Thực ra tiểu thư không cần hỏi câu này làm gì, bởi vì tại hạ xưa nay chưa từng có ý nghĩ Sư tiểu thư và tình cảm nam nữ thế tục có liên quan gì đến nhau, thế nên mới nhất thời luống cuống mà thôi. Hà! Tại sao tiểu thư lại muốn biết chuyện này chứ?”.

Thạch Thanh Tuyền điềm nhiên nói: “Sư Phi Huyền cũng giống như gia mẫu năm xưa, càng cao ngạo bất quần, càng thanh thoát trần tục thì lại càng khiến những kẻ tự thị bất phàm theo đuổi, lấy việc lọt vào mắt xanh của người làm vinh dự. Chính vì đã có vết xe đổ của gia mẫu, nên về phương diện này Sư Phi Huyền rất cẩn thận, nhưng cẩn thận không có nghĩa là nàng ta giỏi tự kiềm chế hơn gia mẫu”.

Từ Tử Lãng hít sâu một hơi thanh khí, thản nhiên đáp: “Nếu nói không động lòng thì là giả mồm cái cổ, nhưng sự động lòng ấy vị tất đã liên quan đến chuyện tình ái nam nữ. Trên đường vào Xuyên, tại hạ đã nhìn thấy Sư tiểu thư đứng đối diện với thác nước cuộn cuộn, lúc đó cũng say mê ngắm nhìn, trong lòng xao động. Nhưng đó chỉ là sự rung động trước cái đẹp, không dám vọng tưởng sở hữu, cũng giống như vầng nguyệt trên trời kia không thuộc về bất cứ người nào vậy”.

Thạch Thanh Tuyền mỉm cười nói: “Huynh tốn công tốn sức giải thích như vậy, rốt cuộc là muốn bày tỏ lòng mình với người ta hay là muốn biết bí mật tại sao người ta lại sợ chính mình đây?”.

Từ Tử Lãng bị nàng làm cho luống cuống, đỏ mặt đáp: “Ôi! Tại hạ chỉ lấy việc luận việc mà thôi! Tiểu thư muốn tại hạ phải trả lời sao đây?”.

Thạch Thanh Tuyền bật cười khúc khích nói: “Huynh có nặng tình với Sư Phi Huyền hay không người ta căn bản không hề để ý, Thanh Tuyền sớm đã hạ quyết tâm sẽ ở lại tiểu cốc bầu bạn với mộ phần của gia mẫu cả đời rồi!”.

Từ Tử Lãng bị nàng dội cho một gáo nước lạnh vào đầu, vội vàng nhắc nhở bản thân, cười khổ nói: “Đa tạ tiểu thư nhắc nhở, xem chút nữa thì tại hạ quên rồi!”.

Thạch Thanh Tuyền cúi đầu thở dài nói: “Chúng sinh chịu khổ đều bởi chữ tình, tình hải vô biên, khổ hải cũng vô biên. Tử Lãng thấy vậy có đúng không?”.

Từ Tử Lăng hoang mang lắc đầu: "Tại hạ không hiểu, lại càng không muốn biết. Tiểu thư xin nhớ tại hạ chỉ có thể lưu lại Tứ Xuyên thêm bảy ngày, công việc chuẩn bị có phải nên bắt đầu càng sớm càng tốt hay không?".

oOo

Khấu Trọng đi theo Bốc Thiên Chí ra đuôi thuyền, nhìn theo cánh tay chỉ của y, nhận ra có bóng buồm thấp thoáng trong ánh bình minh, bèn chau mày nói: "Thuyền của ai vậy?".

Sau một ngày một đêm căng buồm hết cỡ, một bên đã là hoang sơn của phương Nam, một bên là biển rộng mênh mông.

Mặt biển mở rộng về phía Đông, cho đến khi trời và biển hòa vào làm một.

Bốc Thiên Chí lắc đầu nói: "Sau khi rời Trường Giang ra biển được một canh giờ thì chiếc thuyền này bắt đầu bám theo chúng ta, lúc đó vì còn nhiều thuyền qua lại nên các huynh đệ đều không lưu tâm, bây giờ thì tất nhiên vô cùng chướng mắt rồi".

Khấu Trọng nói: "Có phải tại tất cả mọi người cùng dùng chung một con đường này để đến Lĩnh Nam không?".

Bốc Thiên Chí đáp: "Ban đầu ta cũng nghĩ vậy, thế nên đã phân phó thủ hạ cho thuyền ra xa bờ, chẳng ngờ đối phương cũng đổi hướng đi theo, còn sử dụng thuật điều khiển thuyền đặc biệt mượn gió để tăng tốc, thu hẹp khoảng cách lại nữa".

Khấu Trọng nhìn những đường nét mơ hồ của lục địa bên trái, gật đầu nói: "Vậy thì chắc chắn mục tiêu của chiếc thuyền này chính là chúng ta rồi, Chí thúc có cách nào bỏ rơi nó không?".

Bốc Thiên Chí trầm giọng nói: "Nếu thuyền này là Cự Kinh Hiệu thì đảm bảo có thể khiến đối phương ngậm ngùi bỏ cuộc, nhưng thuyền của chúng ta chỉ là thuyền buồm cỡ trung chuyên dùng đi trên sông, so với thuyền đi biển của đối phương rõ ràng là kém rất xa. Ngoài ra đối phương ắt hẳn còn phải có cao thủ tinh thông hải đạo điều khiển thuyền nữa. Với tốc độ hiện nay, e là chỉ năm canh giờ nữa là chúng bắt kịp chúng ta".

Khấu Trọng cười khở nói: "Rốt cuộc là ai vậy? Một thuyền chọi một thuyền, tại sao chúng lại tự tin đến vậy?".

Phải biết rằng giờ đây Khấu Trọng đã là cao thủ danh chấn thiên hạ, nếu không có chút cân lượng, tuyệt đối không có kẻ nào dám tới vượt râu hùm của gã, nói một cách khác, thực lực của Khấu Trọng thế nào, cho dù chưa gặp gã bao giờ cũng đại để có thể đoán ra được. Có câu lai giả bất thiện, thiện giả bất lai, đối phương đương nhiên là phải tự tin có đủ thực lực thu thập Khấu Trọng nên mới ngang nhiên đuổi theo như vậy.

Bốc Thiên Chí nói: “Theo ta thì con thuyền lớn này ít nhiều gì cũng liên quan đến Lý Tử Tông, chỉ có ý mới biết thuyền của chúng ta xuất hiện ở phụ cận Trường Giang mà chờ ở gần nơi Trường Giang xuất hải để chờ thời cơ tập kích”.

Khấu Trọng giật mình nói: “Chí thúc nói rất phải, đáng lẽ chúng sẽ đột kích chúng ta ở cửa sông, khi ấy có lẽ không chỉ là một chiến thuyền lớn như vậy, chỉ là chúng không ngờ chúng ta lại không Bắc thượng mà lại đi về phương Nam, nên mới không kịp trở tay, làm lỡ của kế hoạch, chỉ còn lại chiếc thuyền lớn do cao thủ điều khiển này mới miễn cưỡng đuổi theo được chúng ta thôi! Chà, con thuyền này hình dạng thật cổ quái, không giống thuyền của Trung thổ, khác của những con thuyền Nam Dương hay neo đậu ở ngoài thành Dương Châu nữa, liệu có phải là thuyền của tên khốn Quật Ca ở Khiết Đan không nhỉ?”.

Bốc Thiên Chí ngạc nhiên thốt lên: “Xa như vậy mà Thiệu soái cũng nhìn rõ ư?”.

Khấu Trọng ngưng tụ song mục, gật đầu nói: “Không thành vấn đề, chỉ có một vấn đề duy nhất là không biết hình dung thế nào cho Chí thúc nghe thôi!”.

Bốc Thiên Chí đề nghị: “Thiệu soái có thể miêu tả hình dáng của nó được không?”.

Khấu Trọng thầm nghĩ nếu nhìn thấy Quật Ca trên thuyền thì có phải đỡ tốn công không, chỉ tiếc là gã chỉ nhìn thấy những chấm nhỏ như hạt đậu đang di chuyển qua lại, đành gật đầu nói: “Con thuyền này dưới nhỏ trên to, đầu vênh đuôi thấp, trên sàn có lầu ba tầng, buồm thì chỉ có ba cột, to gấp đôi thuyền của chúng ta”.

Bốc Thiên Chí cười khở: “Kết cấu của hải thuyền hầu hết đều như Thiệu soái hình dung cả, muốn vượt sóng thì đều phải như vậy! Có còn điểm nào đặc biệt khác không?”.

Khấu Trọng đột nhiên giật mình thốt lên: “Ta nhìn thấy kỳ hiệu rồi! Không phải là Hán tự, giống như đạo sĩ vẽ bùa vậy, ba chữ thì có đến hai chữ là có khuyên lỏng ngoằn rồi, có phải là văn tự Khiết Đan không nhỉ?”

Bốc Thiên Chí mỉm cười nói: “Người Khiết Đan làm gì có hải thuyền cỡ lớn như vậy! À, ta biết rồi!”.

Khấu Trọng nhìn y, bình tĩnh hỏi: “Là thuyền của ai?”

Bốc Thiên Chí thần sắc ngưng trọng, chăm chăm nhìn về phía con thuyền đang tiến mỗi lúc một gần, trầm giọng nói: “Nếu ta đoán không lầm, đây có lẽ là lâu thuyền phi hạm của người Cao Lệ”.

Khấu Trọng thất thanh thốt lên: “Gi hử?”.

oOo

Quá trưa, Từ Tử Lăng vội vã rời thành, đi về phía Đông hơn ba mươi dặm, hội kiến Sư Phi Huyền trong một căn nhà nhỏ.

Sư Phi Huyền vui vẻ nói: “Phi Huyền thay mặt cho chúng tăng ở Đại Thạch Tự cảm tạ Từ huynh trượng nghĩa xuất thủ”.

Từ Tử Lăng nói: “Sư tiểu thư có đủ tự tin không?”.

Sư Phi Huyền khiêm nhượng đáp: “Chỉ là kế hoạch sơ sài, bên trong còn rất nhiều khuyết điểm, vì vậy mới cần gặp Từ huynh để thương lượng lại”.

Từ Tử Lăng ung dung nói: “Xin tiểu thư cứ nói!”.

Sư Phi Huyền ngạc nhiên thốt lên: “Tại sao chỉ cách có một ngày mà thái độ thần tình của Từ huynh với Phi Huyền đã hoàn toàn đổi khác, khách khí đến nỗi làm người ta phải bất an như vậy?”.

Từ Tử Lăng trầm thổ dài, tối qua có thể nói gã đã thật sự động lòng với một nữ nhân, chẳng ngờ lại chung hững một phen, tục ngữ có câu, kinh cung chi diệu, giờ sao gã dám không cẩn thận đề phòng trước một giai nhân tuyệt sắc khác cũng có thể làm gã động lòng cơ chứ.

Nghĩ đoạn gã liền khiêm nhượng nói: “Chỉ là tại hạ sợ mạo phạm đến tiểu thư”.

Sư Phi Huyền nhìn thẳng vào mắt gã, nói: “Ngoài Phi Huyền và Thanh Tuyền tiểu thư ra, kể cả Giải Huy cũng cho rằng huynh đã rời khỏi Thành Đô đi về phía Đông, vì vậy nếu huynh giả làm Nhạc Sơn, đảm bảo không ai hoài nghi Nhạc Sơn chính là Từ Tử Lăng cả”.

Từ Tử Lăng nói: “Bước đầu tiên có lẽ là phải để người ta biết đại giá của Nhạc Sơn đã đến Thành Đô, chuyện này nói khó thì không khó, nhưng cũng không phải chuyện dễ, các

nhân vật võ lâm đời nay không có mấy người biết đến sự tồn tại của Bá Đạo Nhạc Sơn, hơn nữa tại hạ vừa rời khỏi thì Nhạc Sơn lại xuất hiện, như vậy không phải quá xảo hợp hay sao?”.

Sư Phi Huyền mỉm cười: “Phi Huyền bắt đầu hiểu tại sao huynh và Khấu Trọng có thể tung hoành thiên hạ được rồi! Sự thực thì đây chính là nan đề đầu tiên, tuy những năm cuối đời Nhạc Sơn cư trú trong U Lam Tiểu Cốc, song mấy chục năm ròng ông ta đều không bước chân nửa bước ra ngoài, thêm nữa là từ sau khi thành danh, ông ta chưa từng đặt chân đến Thành Đô, có thể nói là không ai quen biết. Cũng may là Nhạc Sơn giả là huynh đã từng hiện thân ở Lạc Dương, rồi bị Thượng tài nữ truy tìm, thế nên chỉ cần Phi Huyền tốn thêm chút công phu, tất sẽ khiến võ lâm Thành Đô biết pháp giá của Bá Đạo đã quang lâm nơi này”.

Từ Tử Lăng đột nhiên nói: “Tiểu thư có tin nhiệm Từ Tử Lăng không?”.

Sư Phi Huyền hơi ngạc nhiên hỏi: “Chuyện này thì đương nhiên! Từ huynh có đề nghị gì khác chăng?”.

Từ Tử Lăng hít sâu một hơi, nói: “Chính là vậy! Sau khi chia tay, mong Sư tiểu thư đừng làm bất cứ chuyện gì, càng không cần để ý đến tại hạ, Từ Tử Lăng sẽ tự có cách dẫn dụ Thiên Quân Tịch Ứng xuất đầu lộ diện, sau đó hạ sát y trừ hại cho võ lâm”.

Đôi mắt đẹp mê hồn của Sư Phi Huyền ánh lên những tia dị quang, chỉ nghe nàng dịu dàng nói: “Tịch Ứng tuyệt đối không phải hạng dễ đối phó, nếu đúng là y đã luyện thành Tử Khí Thiên La của Diệt Tinh Đạo, công phu chỉ e còn cao hơn của An Long, Từ huynh có nắm chắc phần thắng không?”.

Từ Tử Lăng ung dung cười cười nói: “Nếu như Từ mỗ bất hạnh, phiền tiểu thư báo với Khấu Trọng một tiếng, tiện thể nói với hắc tốt nhất hãy về quê mở tiệm bánh thì hơn. Đây coi như di ngôn của tiểu đệ cũng được”. Nói đoạn gã liền cười lên ha hả, ung dung bỏ đi.

Sư Phi Huyền chờ đến khi bóng gã khuất hẳn sau rừng cây, mới u uất thở dài, quay người đi theo hướng ngược lại.

- o O o -